

Z PAMĚTI JEDNĚHO ESTNĚCTKY 8. - O VESTKY A DORT

Číslo 13, březen 2018

Už jednou jsem vám tu psala, že jsem s rodiči bydlela kousek od Třebíče, a máj otec tam byl velitelem kasáren, byly ve stejné vesnici. Tehdy se tam rodiče přistěhovali ze Slovenska, já do té doby vyrůstala u babičky. Takže jsem byla naštvaná a smutná, protože na rozdíl od mé babičky, která byla velice hodná, laskavá a milá, tak výchovné metody rodičů byly kruté a pro mě nezapomenutelné. Ale musela jsem to přetrvět, nedalo se nic dělat.

Na té vesnici bylo všechno jiné - lidé si "viděli" do talířů, dost se taky pomlouvalo, všechno ichno o sobě všechno věděli; a mně se tam prostě nelíbilo. Skončilo to hezké. Mj. všechno, co jsem se naučila vaření, pečeni různých zákusků a dezertů, také pletení a háčkování, včetně vyšívaní, všechno jsem se naučila od babičky mé milované. Vzpomínám, jak jednou jsem šla s mámou nakupovat; obchod byl docela z ruky a jak jsme tak šly, přede jedním domem stála paní a volala na mámu, ať si zajdeme k ní na zahradu natrhat vestky. Máma se už viděla, jak vaří švestkové knedlíky a pečie i koláče. Paní nás zavedla na zahradu a teprve jsem uviděla něco, co se mnou tak trochu zotránilo. Paní měla v zástěze kus těsta a jak tak chodila kolem stromů, vestky, které do těsta balila, zabalené si jen hodila do kapsy a pokračovala k další; vestce; Tak rychle natrhané vestky jsem od té doby neměla a paní jsem jen zlehounka pozdravila.

Když jsem trochu povyroستla, začala jsem chodit s jedním vojáčkem. Byli jsme hrozně moc zamilovaní, a když se to dozvěděl otec, řáčil jako černá ruka. I když jsem celkem úspěšně studovala, musela jsem se o každé opustit domácnosti moc prosit. A nejpozději do půl deváté doma! Tak zněl rozkaz. Jednou mi moje láska řekla, že jeho tatínek bude mít oslavu 50. narozenin a že má zvou. No, doma byl opěť problém, tady mi trochu pomohla máma a já mohla jet do Brna na oslavu. Mamka mi jen řekla, že musím něco dovézt jako dárek; nakonec zvěřil dort, který mi upekla jedna místní cukrářka. Byl veliký jako kolo od vozu a na něm byl velikánským písmem nápis TATÍŇKOVÍ. Mne málem ranilo. Pána jsem je nikdy neviděla a měla jsem se přikodrcat s dortem s takovým nápisem;

A tak jsme s mámou nahonem tvořily různé věci, nápis jsme odkrabaly, znovu to všechno zamázly čokoládou a posadily navrch krásné věci. Na oslavu jsme dorazili s mým klukem v počtu, dort neutrpěl po cestě žádnou újmu, popř. jsem všechno nejlepší; přestavili mi všechny přibuzné a známé a posléze mi ten pán řekl: "A když se vezmete, budu tvůj tatínek..."

To vám byly zážitky; HANKA TULIPÁN